

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 580/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Janou Andelovou, ANDELOVÁ & Co, s. r. o., Seberíniho 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011 p o r u š e n é b o l o .
2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.
3. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet

ANDELOVÁ & Co, s. r. o., Seberíniho 1, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti *n e v y h o v u j e*.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 580/2014-12 z 24. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 17. októbra 2011 na okresnom súde „*návrh na začatie konania na náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb.*“ o zaplatenie 19 783,57 € s prísl.

3. Sťažovateľ v sťažnosti opisuje priebeh konania pred okresným súdom a poukazuje na to, že okresný súd odo dňa podania návrhu dosiaľ „*nevytýčil vo veci pojednávanie ani nevykonal žiadne iné relevantné úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej*“ napriek tomu, že podal v decembri 2012 a v auguste 2013 sťažnosti na zbytočné prieťahy predsedníčke okresného súdu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci vydal nález, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011 porušené bolo a prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prieťahov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € a úhrady trov konania v sume 340,90 €.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrila predsedníčka okresného súdu, ktorá vo svojom vyjadrení k dôvodnosti sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3645/2014 z 23. októbra 2014 uviedla:

«Na základe Vašej žiadosti som vo veci vykonala šetrenie a zistila som, že na tunajšom súde sa vedie konanie v právnej veci navrhovateľa: [REDAKOVANÉ], proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. spôsobenej nezákonným právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 109/2005 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 109/2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta skutočnosť, že Okresný súd Bratislava I doposiaľ, t. j. už 35 mesiacov odo dňa podania návrhu na začatie konania nevytýčil vo veci ani len prvé pojednávanie, avšak už dvakrát rozhodol právne nedôvodnými rozhodnutiami bez účasti sťažovateľa ako navrhovateľa o zastavení konania, resp. odmietnutí časti návrhu.

K priebehu konania (t. j. uvedenie procesných úkonov vo veci od podania návrhu na začatie konania doposiaľ) uvádzam, že návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 17. 10. 2011. Súd uznesením č. k. 18 C 154/2011-24 zo dňa 08. 10. 2012 vyzval navrhovateľa na odstránenie väd podania doručeného súdu dňa 17. 10. 2011. Uznesenie súd doručil navrhovateľovi dňa 25. 10. 2012. Dňa 29. 10. 2012 sa navrhovateľ proti uzneseniu č. k. 18C154/2011-24 zo dňa 08. 10. 2012 odvolal. Dňa 07. 11. 2012 súd predložil spis Krajskému súdu v Bratislave spolu s opravným prostriedkom na rozhodnutie. Dňa 03. 01. 2013 Krajský súd v Bratislave vrátil spis tunajšiemu súdu bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že uznesenie č. k. 18 C 154/2011-24 zo dňa 08. 10. 2012 proti ktorému nie je prípustné odvolanie vydal vyšší úradník bolo zrušené zo zákona, nebolo možné odvolanie navrhovateľa v odvolacom konaní prejednať. Následne uznesením č. k. 18 C 154/2011-32 zo dňa 07. 02. 2013 súd podanie zo dňa 17. 10. 2011, doplnené podaním doručeným súdu dňa 29. 01. 2012, ktoré mohlo byť návrhom, v časti 9.963,15 eura

odmietol. Dňa 26. 02. 2013 sa navrhovateľ proti uzneseniu odvolal. Dňa 09. 04. 2013 súd predložil súdny spis spolu s opravným prostriedkom na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Dňa 28. 05. 2013 sa súdny spis vrátil z odvolacieho súdu. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 8 Co 231/2013-45 zo dňa 30. 04. 2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd uznesením č. k. 18 C 154/2011-49 zo dňa 25. 07. 2014 uložil odporcovi povinnosť vyjadriť sa k návrhu na začatie konania. Dňa 14. 08. 2014 zákonná sudkyňa vo veci vytýčila termín pojednávania na termín dňa 02. 12. 2014.

Celkovú dĺžku konania ovplyvnila skutočnosť akou je vysoký nápad vecí v oddelení „18C“ zákonného sudcu, čím sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi zákonnej sudkyne predĺžili. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia resp. jednotlivých civilných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa zákona o štátnej správe súdov, resp. podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súlade s uvedeným záverom som toho názoru, že prostriedky ochrany, ktoré sťažovateľ použil, viedli k odstráneniu nečinnosti súdu. Od vybavenia sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní spr. 2277/2014 t. j. od dňa 07. 10. 2014 podľa ust. § 64 ods. 1 neuplynul dostatočný čas na to, aby súd vo veci mohol rozhodnúť nakoľko len dňa 14. 08. 2014 zákonná sudkyňa vo veci vytýčila termín pojednávania na termín dňa 02. 12. 2014. Zároveň som v odpovedi Spr. 2277/2014 sťažovateľovi oznámila, že zákonnej sudkyňi boli prietahy v konaní vytknuté a bola vyzvaná na zabezpečenie bezprietahového vybavenia veci. Zároveň

bola vec sp. zn. 18 C 154/2011 zaradená medzi sledované veci ako dôvodná sťažnosť s termínom sledovania predsedníčky súdu - 3 mesiace.

Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť dňa 20. 08. 2014 a uplatnil si v dôsledku pretrvávajúcich prietahov v predmetnej veci na okresnom súde finančné zadosťučinenie v sume 6.000,- eur, ktorú odôvodnil dlhodobou právnou neistotou týkajúcej sa jeho finančných nárokov, ktorých sa domáha v súdnom konaní sp. zn. 18 C 154/2011.

V prípade, že Ústavný súd... dospeje k záveru, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov navrhujem, aby sťažovateľovi nepriznal finančné zadosťučinenie, resp. jej toto finančné zadosťučinenie nepriznal v plnej výške, nakoľko ho podľa môjho názoru sťažovateľ riadne neodôvodnil - finančné zadosťučinenie za prietahy v konaní pred súdom resp. výška tohto zadosťučinenia, ktorá závisí od rozsahu v akom sa zasiahlo do práv účastníkov konania.»

6. Stav konania a chronológiu procesných úkonov pred okresným súdom ústavný súd považoval za preukázaný zo spisu, ktorý mu bol predložený na previerku 22. decembra 2014. Navyše, ústavný súd zistil, že 2. decembra 2014 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí účastníkov odročené na 27. marec 2015 a okresný súd uznesením 11. decembra 2014 zamietol návrh sťažovateľa, aby bola vec postúpená na rozhodnutie ústavnému súdu.

7. Právna zástupkyňa sťažovateľa na vyjadrenie okresného súdu reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 24. novembra 2014, v ktorom okrem iného uviedla:

«Súhlasíme zo záverom vyjadrenia predsedníčky Okresného súdu Bratislava I pod Spr. 3654/2014 z 23.októbra 2014, že konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 18C/154/2011 je poznačené zbytočnými prietahmi.

Nesúhlasíme však s vyjadrením predsedníčky Okresného súdu Bratislava I pod Spr. 3654/2014 z 23.októbra 2014, že prostriedky, ktoré sťažovateľ použil viedli k odstráneniu nečinnosti súdu, nakoľko od vybavenia sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní spr. 2277/2014, t. j. odo dňa 07. 10. 2014 neuplynul dostatočný čas na to, aby súd

vo veci mohol rozhodnúť, nakoľko len dňa 14. 08. 2014 zákonná sudkyňa vo veci vytýčila termín pojednávania na termín dňa 02. 12. 2014.

Poukazujeme na skutočnosť, že sťažovateľ podal (i) prvú sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní dňa 04. 10. 2012, pričom táto sťažnosť bola predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I vybavená pod Spr. 2244/2012 dňa 29. 10. 2012, (ii) druhú sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní dňa 03. 07. 2013, pričom táto bola predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I posúdená ako opakovaná sťažnosť a bola predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I vybavená pod Spr. 2244/2012 dňa 01. 08. 2013, (iii) ústavnú sťažnosť dňa 08. 07. 2013, pričom táto bola Uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 24. 10. 2013, č. k. I. ÚS 621/2013-7 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená s odôvodnením, že „... až pokračujúca nečinnosť OS BA I by mohla/môže spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa č. 48 ods. 2 Ústavy SR, čo však Ústavný súd SR v súčasnom období nemôže posúdiť“ a (iv) urgenciu vytýčenia pojednávania adresovanú predsedníčke Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05. 08. 2014. Okrem uvedeného sťažovateľ adresoval príslušnému súdu viaceré podania, ktorých účelom bolo odstránenie nečinnosti, avšak aj tieto zostali bez relevantnej odozvy.

Podanie sťažnosti na prietahy v konaní sa v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov. O účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní však možno v jednotlivom prípade hovoriť len vtedy, ak skutočne vedie k odstráneniu nečinnosti súdu. V prípade, ak predseda súdu v rámci vybavenia sťažnosti konštatuje prietahy v konaní, avšak k odstráneniu nečinnosti súdu následne nedôjde, nemožno hovoriť o účinnom prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní a možno konštatovať, že takýto prostriedok ochrany má len formálny charakter. V konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 18 C/154/2011 sťažovateľ podal prvú sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní už v roku 2012, pričom táto zjavne nemala na činnosť Okresného súdu Bratislava I žiaden relevantný vplyv a neviedla k odstráneniu zbytočných prietahov vo veci. Takýto vplyv na odstránenie nečinnosti Okresného súdu Bratislava I nemali ani ďalšie podania sťažovateľa. V tomto

smere poukazujeme na fakt, že k odstráneniu nečinnosti príslušného súdu zjavne neviedlo ani predchádzajúce rozhodnutie Ústavného súdu SR (Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.10.2013, č. k. I. ÚS 621/2013-7), ktorým síce sťažnosť sťažovateľa odmietol, avšak z ktorého odôvodnenia vyplýva, že pri pokračujúcej nečinnosti Okresného súdu Bratislava I môže dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa č. 48 ods. 2 Ústavy SR. Od predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR, t. j. od 24. 10. 2013 príslušný súd vo veci neurobil žiaden relevantný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci. Vybavenie posledného podania sťažovateľa zo dňa 05. 08. 2014 predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07. 10. 2014 pod Spr. 2277/2014, t. j. v rozpore s ust. § 65 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch po viac ako 60 dňoch od jeho podania, možno hodnotiť len ako formálny úkon, ktorý nepochybne nadväzoval na ústavnú sťažnosť podanú zo strany sťažovateľa, ktorá je predmetom tohto konania.

Právne kroky, ktoré sťažovateľ opakovane využil svedčia o tom, že sťažovateľ sa svojimi predchádzajúcimi úkonmi snažil, aby príslušný súd odstránil stav nečinnosti, avšak jeho doterajšia snaha bola bezúspešná. V tejto súvislosti uvádzame, že sťažovateľ nie je povinný uplatňovať prostriedky ochrany opakovane, ani nie je povinný tieto uplatňovať v určitých lehotách a intervaloch tak, aby mali „dostatočný“ vplyv na odstránenie nečinnosti príslušného súdu. Príslušný súd je s odkazom na ust. § 100 ods. 1 OSP povinný v konaní, ktoré sa začalo, i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, tým sa však Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C/154/2011 odo dňa začatia konania neriadi. Skutočnosť, že sťažovateľ je nútený opätovne sa domáhať ochrany svojich základných práv podaniami, ktorých účelom je odstránenie nečinnosti súdu, zvyšuje mieru právnej neistoty a frustrácie z právneho systému SR, ako aj pocit bezmocnosti a ignorancie vyššej moci.

S ohľadom na uvedené nie je možné súhlasiť so záverom, že odkedy sťažovateľ použil prostriedky ochrany, neuplynul dostatočný čas na to, aby súd mohol vo veci rozhodnúť a že tieto viedli k odstráneniu nečinnosti súdu, keď súd vytýčil pojednávanie na deň 02. 12. 2014, nakoľko sťažovateľ vy užíva prostriedky ochrany už od roku 2012, avšak márne. Nečinnosť Okresného súdu Bratislava I a porušovanie práv sťažovateľa preto nemožno zjednodušene hodnotiť len vo vzťahu k poslednému podaniu sťažovateľa zo dňa 05. 08. 2014,

ale je potrebné prihliadnuť na celú genézu prípadu, a to od začatia konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 18 C/154/2011 až do podania ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom tohto konania.»

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli

ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

12. Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

12.1 Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateľa, ktorého predmetom je uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nemožno spraviť hodnotiť ako skutkovo či právne zložitú, pretože ide o otázky regulované jasnou právnou úpravou zastrešenou judikatúrou všeobecných súdov. Napokon potenciálnu zložitost' sporu nenamietala ani predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku. V danom prípade okresný súd do dňa predloženia spisu ústavnému súdu vykonal iba jedno relevantné pojednávanie 2. decembra 2014, ktorého obsahom by bolo vykonanie dôkazov a zisťovanie skutkového stavu vo veci.

12.2 V rámci hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria nezistil ústavný súd žiadne významné okolnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateľa ako jeho účastníka na predĺžení konania narušením jeho plynulosti. V konaní bol aktívny a podal aj dvakrát sťažnosti (v roku 2012 a 2013) na zbytočné prieťahy v konaní, ktorými sa domáhal nápravy, aj keď okresný súd ho vyzýval na odstránenie väd návrhu (8. októbra 2012) a v dôsledku toho aj rozhodol o odmietnutí jeho návrhu 7. februára 2013. Taktiež sťažovateľ podal námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyni, ktorá nespĺňala zákonné náležitosti a odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu zo 7. februára 2013, o ktorom rozhodol nadriadený súd tak, že napadnuté uznesenie 30. apríla 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ale tieto skutočnosti zásadným spôsobom nepredĺžili toto konanie.

12.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní. Ústavný súd konštatuje, že okolnosťou, ktorá narušila plynulosť konania vo veci sťažovateľa, bola ničím neodôvodnená pasivita okresného súdu, ktorý vo veci samej nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, a až v auguste 2014 určil termín pojednávania na 2. december 2014. Od podania návrhu (17. október 2011) síce okresný súd vyzval uznesením z 8. októbra 2012 sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, ale 3. januára 2013 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) mu vrátil spis bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že jeho uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom, resp. odvolanie podané proti nemu mal posúdiť najprv sudca okresného súdu, a tiež krajský súd 30. apríla 2013 zrušil uznesenie okresného súdu o odmietnutí jeho návrhu zo 7. februára 2013 a vec mu 28. mája 2013 vrátil na ďalšie konanie. Zbytočné prieťahy v tomto období priznal aj okresný súd.

14. S ohľadom na uvedené nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (viac ako tri roky) bez vykonania relevantných procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej považovať za ústavne akceptovateľnú (aj keď okresný súd už medzitým nariadil aj dve pojednávania) vo vzťahu k základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené základné právo sťažovateľa bolo porušené (bod 1 výroku nálezu).

15. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

16. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ domáhajúc sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza (bod 2 výroku nálezu).

III.

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

18. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € odôvodnil sťažovateľ najmä absolútnou pasivitou okresného súdu a s tým súvisiacim stavom právnej neistoty.

19. Vzhľadom na okolnosti danej veci [konanie trvalo do podania sťažnosti len dva roky a 9 mesiacov a tiež skutočnosť, že okresný súd nebol vo veci sťažovateľa úplne nečinný, o čom svedčia aj niektoré jeho úkony do podania sťažnosti ústavnému súdu (pozri bod 5 nálezu)], ale aj jeho vyvíjaná aktivita v súčasnosti (pozri bod 6 nálezu)] ústavný súd dospel k názoru, že deklarovanie porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, príkaz okresnému súdu konať bez prieťahov a priznanie náhrady trov konania (bod 20 nálezu) je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa, a preto jeho sťažnosti v tejto časti nevyhovel (pozri bod 4 výroku tohto nálezu).

20. Napokon ústavný súd priznal aj úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ktorú si sťažovateľ uplatnil v sume 340,90 €, tak ako to požadoval, pretože uplatnená suma neodporuje tejto vyhláške (bod 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015